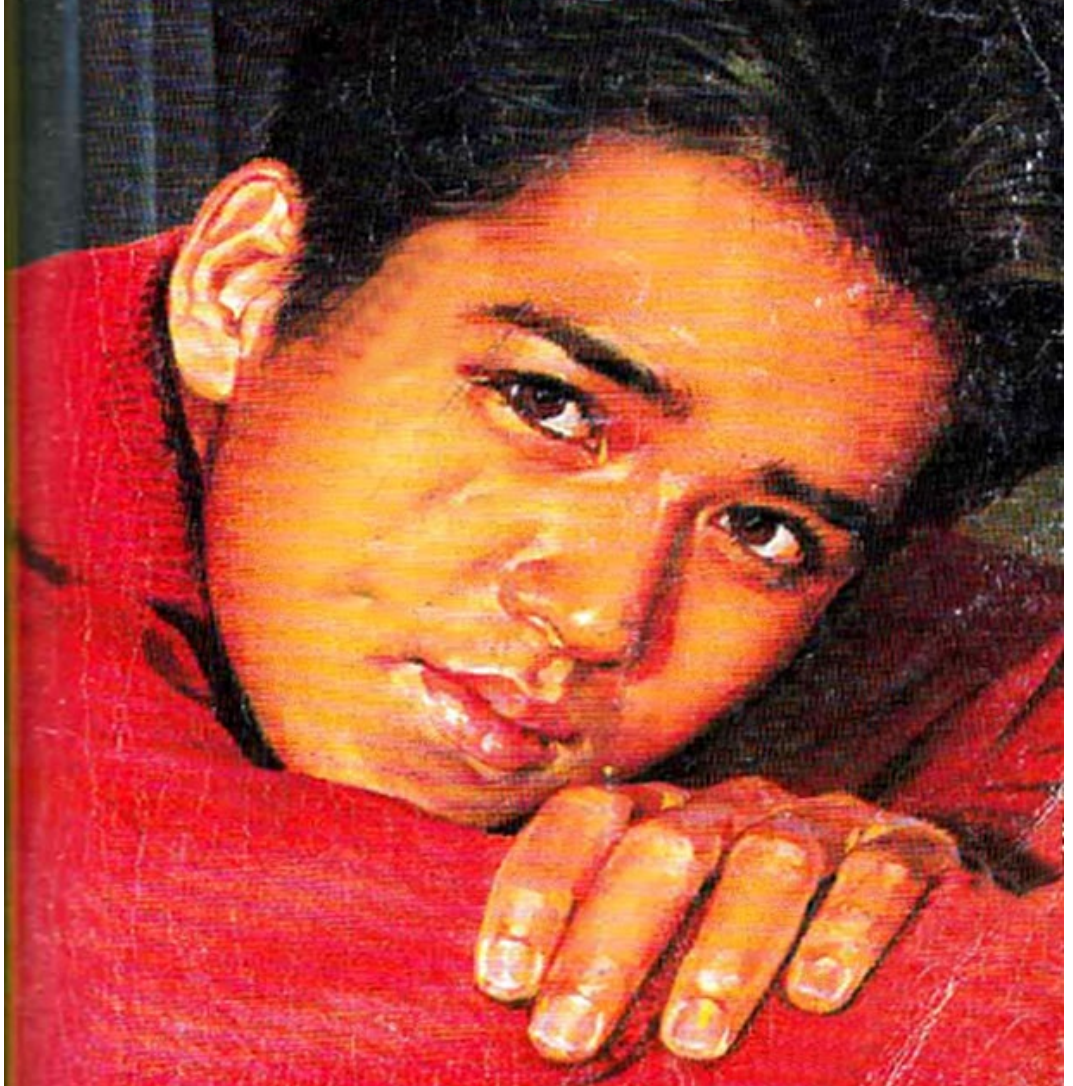

လပင်းပိုပို

မြင်းပိုက်တိုက်အတ္ထု

အခန်း(၁)

မျက်နှာသုတ်ပဝါလား ရေချိုးဝတ်ရုံရှည် ကတ္တီပါပြာရောင်နှင့်
ရေချိုးခန်းက ထွက်လာသော မိုးမမသည် သူ့အခန်းထဲ လူစုံတက်စုံ ရောက်နေတာ
မြင်လျှင် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်...

“ဟဲ့ ... ငါ့အခန်းထဲ လူစုံလှချည်လား ...”

ပြောရင်းက မှန်တင်ခုံရှေ့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မိုးမမရဲ့ လက်စွဲတော်
အတင့်သည် မိုးမမက ကြိုပြောမထားသော်လည်း ဒီကနေ့
ခေါင်းလျှော်မည့်ရက်ဆိုတာ သူ့ဟာသူ ကြိုသိပြီးဖြစ်၍ ရေချိုးခန်းထဲက
ထွက်မလာခင်ကတည်းကပင် ... ဟဲဒရိုင်ယာကို ထုတ်ကာ ပလတ်ပေါက်
တပ်ထားပြီးနှင့်ပြီ။

မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို လက်ထဲ ကိုင်ထားနှင့်ကာ မှန်တင်ခုံရှေ့
ဝင်ထိုင်လိုက်သော မိုးမမနောက်၌ ဝင်ရပ်၍ ...

“သုတ်မယ်နော် ... မမ၊ ကန်တော့”

ဆံပင်တို့ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါငယ်နှင့် ခပ်ထိုင်းထိုင်းရတဲ့ထိ
ပွတ်သုတ်နေရင်း ...

“ဟဲ့ ... အဝါ ... အဲကွန်း ခဏထ,ပိတ်လိုက်စမ်း”

အဝါက မိုးမမရဲ့ လုံချည်ကို မီးပူထိုင်တုတ်နေရာမှ ရီမုတ်ကွန်ထရိုး
ထ,ယူကာ အဲကွန်းကို လှမ်း၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ တိုက်လက်စမီးပူကို

ဆက်တိုက်သည်။

အနီကတော့ အခန်းထောင့် မှန်ဗီရိုပုပုထဲက ဒေါက်ဖိနပ်တွေကို တစ်ခုချင်းထုတ်ကာ အဝတ်နှင့် ပွတ်သုတ်နေလေသည်။

“ဟဲ့ ... အနီ ...၊ နင့်အန်တီ ဒီညနေဝတ်မဲ့ လုံချည်ကိုဟိုမှာ နင့်အစ်မ မီးပူတိုက်နေတာ မတွေ့ဘူးလား။”

“တွေ့တယ် ... အန်တီတင့်”

“ဘာအရောင်လဲ”

“အဖြူရင့်”

“အမယ်လေးတော် ... ထင်ပါ၊ အဖြူရင့်လို့ နင်လက်ထက်မှပဲ၊ ကဲပါ ... အဖြူဆိုရင်

အဲဒီ ဖိနပ် အနီတွေ အညိုတွေစီးပါ့မလားဟဲ့ ...၊ ဖိနပ်တွေထဲက အဖြူတွေရယ် အနက်တွေရယ်ပဲ ရွေးထုတ်သုတ်။ ရှိသလောက် ဖိနပ်အရန်ခြောက်ဆယ် ခုနှစ်ဆယ်ကို နင် အားလုံးသုတ်နေတော့ ဘယ်တော့ ပြီးမလဲ၊ ဉာဏ်လေးထုတ်ပြီး စီးမယ်ထင်တဲ့ဟာပဲ သုတ်ပေါ့”

မိုးမမက အတင့် စကားဆုံးအောင် ပြုံး၍ နားထောင်နေပြီးမှ အနီဘက် လှည့်ကာ ...

“အနီ ... အနီ ...၊ ဟောဟိုမှာ ...၊ အဖြူလေး၊ ဩော် ... ငါ့လက်ညှိုးကို ကြည့်ဟဲ့ ...၊ ဟိုဘက်က အဖြူကိုပြောတာ၊ ခြေခုံပေါ်မှာ အဖြူနဲ့အနက်ကြိုး ပြန်လိမ်ယှက်ထားတာ ...”

“အောက်က အဖြူခံလေးလေ ... နင့်ဒူးခေါင်းနားမှာ”

အတင့် ဝင်အော်လိုက်မှ အနီက ရွေးချယ်လို့ မှန်သွားပါသည်။

“အေး ... အေး၊ အဲဒါ စီးမယ်”

“ကျန်တာတွေ ဗီရိယံ စီစီရီရီပြန်သွားပြန်။ ခုစီးမဲ့ ဖိနပ်ပဲ သုတ်တော့၊
ခြေခုံပေါ်က ကြိုးပေါ်မှာ ဆီးကွင့်စစ်အနက်လေးတွေ အဖြူလေးတွေ
ကပ်ထားတယ်နော် ...၊ ဖြည်းဖြည်းသုတ်ဦး ...”

အတင့် တစ်ယောက် ရှိနေတာ မိုးမမ စိတ်ချမ်းသာလှသည်။ အတင့်ဟာ
အသက်သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ်၊ ဒီအိမ်မှာ လုပ်သက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ရှိပေပြီ။ ဆွေမျိုးလို
ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကာ မိုးမမဘာကြိုက်သလဲ ... ဘယ်လိုကျေနပ်သလဲကို မိုးမမနှင့်
ထပ်တူနီးပါး လိုက်သိနေလှသူ။

ရှစ်တန်းထိ ပညာတတ်ခဲ့လို့လည်း ချက်ချက်ချာချာ ရှိသည်။
ပညာဆက်မသင်ရပေမဲ့ ထိုးထွင်း သိမြင်ဉာဏ်ရှိကာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်တဲ့
အသိဉာဏ်လည်းရှိ၍ အားကိုးရပါသည်။

အိမ်ကိုရောက်စကတော့ ရိုးရိုးအိမ်ဖော်သဘောပဲ ဖြစ်ပေမဲ့
တဖြည်းဖြည်း လူရင်းဖြစ်လာတာရော ... စီမံခန့်ခွဲဖို့ အားကိုးရတာ ကြောင့်ရော ...
အိမ်အလုပ်တွေ မခိုင်းလှတော့ဘဲ ... သူကတစ်ဆင့် ပြန်ခိုင်းဖို့ အလုပ်သမားတွေ
ဝေဝဆာဆာထားပေးကာ သူ့ကိုတော့ စီမံခန့်ခွဲဖို့နှင့် မိုးမမကိုသာ ပြုစုဂရုစိုက်ဖို့
သီးသန့်ထားပါတော့သည်။

ယုံကြည်စိတ်ချ အားကိုးရသလောက် လခကိုလည်း
စပါယ်ရှယ်ပေးထား၍ အတင့်ဟာ သူ့အစ်မရင်းတွေက သူတို့ သယျာဉ်ခြံမြေတွေ
ပြန်ဝိုင်းကူလုပ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် လာခေါ်လည်း မပြန်။ ကျောက်စိမ်းနားကပ်
ကျောက်စိမ်းဆွဲသီးနှင့် ရွှေလက်ကောက်ပါးပါးတွေ တစ်ဖက်လေးငါးကွင်းဝတ်ကာ
ဒီမှာပဲ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး နေမည့်သဘောရှိပါသည်။

ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ဆိုတဲ့ အချိန်က မနည်း။ မိုးမမရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်း
ပျော်စရာ စိတ်ညစ်စရာ အားလုံးကို သူပါတောက်လျှောက် ဘေးက

ဖေးကူခံစားခဲ့ရ၍ မိုးမမကိုလည်း ချစ်ခင်စာနာရှာသည်။ မိုးမမကလည်း အတင့်ကို ညီမလိုပဲ ချစ်ပါသည်။

အတင့်ကိုတင် မဟုတ်။ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့ ကုလားမဂျန်နကီး၊
လျှော်ဖွပ်လှည်းကျင်း သန့်ရှင်းရေး ဝိုင်းလုပ်ရသည့်ခင်နီ၊ခင်ဝါတို့
ညီအစ်အတို့အပေါ်ဆိုလည်း မိုးမမက ချစ်ခင်တာပင်။ အလုပ်သမားတို့အပေါ်
ကိုယ်တိုင်က ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့် မေတ္တာနှင့် ဆက်ဆံတော့ မိုးမမ အိမ်မှာ
အလုပ်သမားတို့ မြဲပါသည်။

ဝင်ချည်ထွက်ချည် မစိပ်ပါ။ သူတို့ရွာ သူတို့မိသားစုတွေက
အကြောင်းရှိလို့ ဇွတ်ပြန်ခေါ်မှပဲ မျက်ရည်စက်လက်ပြန်ပါသွားတတ်ကြကာ
လူသစ်ရှာရတတ်ပါသည်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက်ကို သုံးလေးနှစ်လောက်တော့
နေသွားကြသူချည်းပင်။

“မမ ရေးချိုးတုန်း အန်တီစိန် ဆက်သေးတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ အတင့်”

“စိန်ထုပ်ပြဖို့တဲ့ ...၊ ဆယ်လုံးစီး ဆယ့်ငါးလုံးစီး နှစ်ဆယ်စီး ...
လေးဆယ်စီးတဲ့ ...၊ အဲဒါ လာပြချင်လို့တဲ့”

“အတင့် ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ဒီနေ့တော့ လာမပြနဲ့လို့ ...၊ ‘ကောင်း’ ရဲ့ မွေးနေ့လို့၊ မမလည်း
စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့၊ နက်ဖြန်မှ လာပြပါလို့၊ ပြီးတော့ ... လေးဆယ်စီးတွေ
မမ မကြိုက်ဘူး ပြမနေနဲ့လို့”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

“ဪ ... ဦးနေရောင်လည်း ဆက်သေးတယ် မမ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“မမဆီ ဆက်နေတာ၊ ဖုန်းပိတ်ထားလို့တဲ့၊ ညနေ နည်းနည်း
နောက်ကျမှ လာခဲ့မယ်တဲ့၊ မမ

အော်ဒါလုပ်ခိုင်းထားတဲ့ ကိတ်ကြီးတော့ သူတပည့်နဲ့
လွှတ်ပို့ခိုင်းထားပြီတဲ့၊ လာလိမ့်မယ်တဲ့”

“အင်း ... အင်း ...၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဖုန်းပိတ်ထားတာ အတင့်ရဲ့ ...၊
ဘုရားကိုသွားတယ်လေ ...၊ ဇီဝိတဒါန ဆေးရုံလည်း သွားတယ်၊
ဘိုးဘွားရိပ်သာလည်း သွားတယ်၊ ကောင်း နာမည်နဲ့ အလှူငွေတွေ လိုက်လှူတာ၊
ဪ ... ဂုဏ်ပြုကတ်ပြားတွေရတာ ”

“အဝါ ... နင်မီးပူတိုက်တာပြီးရင် ကားပေါ်က ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတွေ
သွားယူချည်၊ ဘုရား ခန်းထဲ ပို့ထားနောက်မှ ငါနေရာလာချမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီတင့်”

အဝါ အနီတို့ ညီအစ်မက ဆယ်ခုနှစ် ဆယ့်ရှစ်အရွယ်လေးတွေမို့
အတင့်စကား ဆုံးသည်နှင့် ဖင်ပေါ့ပေါ့နှင့် ခြံထဲပြေးပါတော့သည်။

“ငါ့သားလေးရော”

ဘရပ်ရှ်အကျဲ့နှင့် ဆံပင်တွေကို ဒရိုယာအမှုတ်ခံနေရင်း မိုးမမက
သတိတရ မေးပါသည်။

“ခြံထဲမှာပဲလေ ... မမ”

“မနက်က သူထွက်သွားတာ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်လဲ”

“တစ်နာရီလောက် ပြန်ရောက်တယ် မမ”

“ငါ့သားလေး ထမင်းမှ စားသေးရဲ့လား၊ သူ့ဟာနဲ့သူဘယ်နေမလဲ”

“ဒီနေ့ ငါးသလောက် ချက်တာလား”

“ကြက်သားလေးလည်း ရှိတယ် မမ၊ သူ့ဖို့ကြော်ပြီးမှ ရေနည်းနည်းနဲ့ ပြန်နှပ်ထားတာလေး၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ မစားဘူး”

“သူက အဲဒီတိုင်းပဲ ...၊ ကြက်သားပြုတ်ကြော်တို့ ဘာတို့ဆိုရင် ကလေးစော်နံ့လို့တဲ့လေ ငါးသလောက်စားတော့ ငါ့သားလေး အရိုးစူးနေပါဦးမယ်ဟယ်”

“အမယ်လေး မမရယ်၊ အန်တီတင့် အားလုံးနယ်ပေးပါဆိုလို့ အရိုးထွင်ပြီးမှ ငါးအသားရယ် ထမင်းရယ် ဟင်းဆီပြန်ရယ် ပြန်နယ်ပေးလိုက်တာ၊ ငရုတ်သီးမှုန့်က ထည့်ခိုင်းသေးတယ်”

“ဟဲ့ ... နင် သူ့ကို အစပ်တွေ သိပ်မကျွေးနဲ့နော် ... ဒီ ကောင်လေး ခုတလော အစပ်စားတာ များများလာတယ်”

“ငရုတ်သီးမှုန့်လှော်နဲ့ ရရုံလေး ကျေနပ်ရုံ ထည့်ပေးတာပါ၊ နယ်ပြီးမှ ဇွန်းတပ်ပေးလိုက်တာ ... ပန်းကန်ကိုင်ပြီး ဟိုမတ်တတ် ဒီမတ်တတ် စားနေတော့တာပဲ”

“အရိုးစင်ပါတယ်နော်”

“စင်ပါတယ် မမရဲ့”

အနီတစ်ယောက် ပြုံးစေ့စေ့လုပ်တာ မိုးမမ မတွေ့ပေမဲ့ အတင့်က တွေ့လိုက်တာကို အနီကို မျက်လုံးပြူး၍ မျက်ခုံးကြုံတ်ပြလိုက်ပါသည်။ မိုးမမ တစ်ယောက်ဟာ သူ့သားကို အချစ်လွန် အသည်းပိုလှတာ မှန်ပေမဲ့ သူ့သား သူချစ်တာသည်းတာ ချစ်ပါစေ သည်းပါစေ။

ဘယ်လောက် မျက်စိနောက်စရာဖြစ်ဖြစ် သူ့အမေနဲ့ သူ့သား ချစ်ကြတာ ကျက်သရေမင်္ဂလာပဲဟာ။ ပြီးတော့အတင့်က မိုးမမကိုရော မိုးမမ ခံစားချက်တွေကိုပါ အူမချေးခါး နားလည်လှသူဖြစ်၍ သူ့မမကိုသူ ချစ်လည်းချစ်

သနားလည်း သနားသည်။

ကြည့်ပါဦး။

အဖျားကို အလိပ်ကြီးခွေအောင်

ကောက်ထားတဲ့ကျောလယ်ဆံပင်လေးဟာ ဒရိုင်ယာမှုတ်ပြီးကာစ ပျော့အိအိဖွာ ကျနေတော့ မိုးမမကို ဘယ်သူက အသက် ဘယ်လောက်လို့ ခန့်မှန်းမလဲ။

ဆံပင်တင်ထား စည်းထား ထုံးထားလည်းပဲ မိုးမမက

လှပနုနယ်လွန်းတာပါပဲ။ သူ့ဘဝမှာ အထိုက်အလျောက်သောကရှိပေမဲ့ ...

တစ်အိမ်ထောင်စုလုံးအတွက် လုံလောက်ပိုလျှံအောင် ငွေရှာရသော တာဝန်ကြီး ရှိပေမဲ့ အရင်ဘဝက ဆုတောင်းကုသိုလ် ကောင်းခဲ့လို့ ထင်ပါသည်။

ဆံပင်လေးချပြီး အိမ်နေရင်း ပါတိတ်ဂါဝန်ပွတွေ ဝတ်ထားတတ်တဲ့

မိုးမမကို ဘယ်သူကမှ အသက်လေးဆယ်လို့ ပြောရဲမှာ မဟုတ်ပါ။ အလွန်ဆုံးမှန်းရ သုံးဆယ်ကျော်စ၊ပေါ့။ မငယ်တော့ဘူးလို့ ခန့်မှန်းရလောက်အောင် သဲလွန်စ ရစရာဆို၍ မျက်လုံးတစ်ဝိုက် အပေါ်မျက်ခမ်း အောက်မျက်ခမ်းတို့မှာ အရစ်ကြောင်း မှုန်မှုန်ပျပျလေးတွေဟာ အနားကပ်တိုးပြီး ပြူးပြဲကြည့်နိုင်မှ မြင်ရပါမည်။

ကျန်တာတော့ အသက်လေးဆယ်လို့ မှန်းနိုင်လောက်စရာ ဘာတစ်ခုမှ

မရှိပါ။ လက်ချောင်း လက်ဆစ်လေးတွေ သွယ်ပျောင်းတုန်း။ ဘယ်နေရာမှ အရိုးအဆစ် ပေါ်လွင်ဖု ထွက်နေတာ မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး မွတ်မွတ်ကလေး အလောတော် ပြည့်အိကာ ချစ်စဖွယ် နုထွေးတဲ့ မိုးမမပါ။

ပြင်သစ်ဆံထုံးလေး ထုံးထားလျှင်တောင် ကြီးရင့်မသွား။ ကောင်းနဲ့

ယှဉ်တွဲ အပြင်သွားလို့ကတော့ မသိသူကမောင်နှမပဲ ထင်မှာပင်။ အဲဒီအပြင် ဒီအမေနှင့် ဒီသားဟာ ပခုံးဖက်ကာ ခါးဖက်ကာ လက်ချိတ်ကာ သွားလာတတ်တဲ့အတွက် စုံတွဲမထင်ရင်ပဲ ကံကောင်း။

မိုးမမထက် သုံးနှစ်လောက်ငယ်တဲ့ အတင့်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ မိုးမမထက်

အရွယ်ရင့်ရော်သည်လို့ နားလည်လက်ခံပြီးသား။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့်လည်း ပါလိမ့်မည်ပင်။ မိုးမမက လျှပ်ပေါ်လော်လီမှု မရှိသော ခေတ်မီကြော့ရှင်းသည့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတို့နှင့် လူကြီးဟန် မပေါက်လှသေးပါ။

“မမ ... ဆံပင်ချမလား ... ထုံးမလား”

“ထုံးလိုက်ပါ့မယ်ဟယ်၊ သားသူငယ်ချင်းလေးတွေလာကြမှာ ... ငါက ဆံပင်ချထားတာကြီးနဲ့ မကောင်းပါဘူး”

အတင့်က အလှဖန်တီးရှင်အလား ပြင်သစ်ဆံထုံး အထောင်လိပ်လေးနှင့် နောက်တွဲမှာ ကျစ်ဆံမြီးသေးသေး မျှင်မျှင်တွေ ခွေပတ်ထားတဲ့ပုံ နှစ်မျိုးကိုဖြင့် အတင့် အပိုင်ထုံးတတ်သည်။

မိုးမမက ရယ်ဗလွန် ကာလာစတေး အတောင့်လေးကို လှည့်ကာ မျက်နှာကို ပါးပါးလိမ်းနေပါသည်။ အဲဒီ မိတ်ကတ်တောင့်လေးဟာ ဝင်းပသော မိုးမမ အသားကို နဂိုနေလေးလိုပဲ မွတ်၍ သိပ်သွားစေသည်။ ကရင်ပတ်ဖ်တွေ ဘာတွေ မကြိုက်သော မိုးမမက ကာလာစတေးလိမ်းပြီးလျှင် အပေါ်ကဘေဘီပေါင်ဒါ ကိတ် အနုလေးနှင့် တဖတ်ဖတ် ဖို့ရိုက်ကာ ပြီးစီးသွားပါသည်။

မျက်ခုံးဆွဲ မျက်ရစ် မျက်ခွံခြယ်ကာ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးလိုက်ပြီးလျှင် ပြီးပြည့်စုံပြီ။ လက်တွေနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာကို ဘော်ဒီလိုင်းရှင်း ရနံ့သင်းသင်းလေး ဖိပွတ်လူးရင်း ...

“ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီလဲဟင် အတင့်”

“ငါးနာရီခွဲပြီးပြီ မမ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်ကိုး ...၊ ငါ ဗိုက်နည်းနည်းဆာသလိုပဲ”

“အောက်မှာတော့ ဟိုတယ်က အစားအသောက်တွေ ရောက်နေပြီ မမ၊

ဘူဖေးစားပွဲတောင် ပြင်နေပြီ၊ မမ ဘာစားမလဲ ... သွားခပ်ထည့်လာမယ်လေ”

“သားကဘာတွေမှာထားမှန်းတောင် မသိဘူး ... နေပါစေ၊
အဲဒါတွေတော့ ခြံထဲဆင်းမှပဲ စားပါတော့မယ်၊ ခုလောလောဆယ်
ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်လေး နှစ်ချပ်လောက် စားချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ရမယ်”

အတင့်က အောက်ထပ်မဆင်းခင် မိုးမမ အခန်းပြတင်းမှ ခြံထဲသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်

ပါသေးသည်။ ကားဟွန်းတီးသံနှစ်ချက် သုံးချက် ကြားရ၍
လှမ်းစူးစမ်းလိုက်တာပင်။ ဝင်လာသောကားဟာ ဦးနေရောင် တပည့် ကိုကျော်ဦး
မောင်းလာသောကားမှန်း သိတာမို့ ...

“ဘုသ်ဒေးကိတ်တောင် ရောက်လာပြီ မမ”

“ဟုတ်လား”

မိုးမမက ကလေးသဖွယ် ခပ်မြူးမြူး ပြုံးရယ်ရင်း ...

“ငါ့သားလေး ကြိုက်မှာပဲ၊ ငါ အော်ဒါလုပ်ထားတဲ့ကိတ်က လေးထောင့်ပုံ
အောက်က ကိတ်မုန့်သားက ချောကလက်ရောင် ညိုနက်ပေါ့ဟယ်၊ အပေါ်က
ကရင်မိတွေက တစ်ပြင်လုံး အနီရဲ့၊ အလယ်မှာ နှင်းဆီဖူးအဖြူရောင်လေး
တစ်ဖူးတည်းရယ်၊ သားလေး မွေးနေ့အတွက် ချစ်သောမေမေလို့ ... စာက ဒါပဲ၊
ဘယ်လောက်လှမလဲ နင်စဉ်းစားကြည့်”

အတင့်က မိုးမမ မျက်နှာကို ပြုံး၍ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မိုးမမ
အပြုံးက လန်းဆန်း

ကြည်နူးလှ၍ အတင့်ပါရော၍ ပြုံးပျော်နေပါသည်။

သူ့သခင်မ မိုးမမဟာ တစ်ဦးတည်းသောသား “ထက်ကောင်းကင်” ကို

ဘယ် လောက်ထိ သည်းသည်းလှုပ် ချစ်မြတ်နိုးသလဲဆိုတာ အိမ်ကလူတွေအားလုံး သိကြပါသည်။ အားလုံးထဲမှာ အတင့်က ပို၍ အသိဆုံး။ သူ့ကြောင့် အဖဲ့ရဲတဲ့သားကလေးလို့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တစ်ခု တင်ရှိသလို အမြဲခံစားကာ အပြစ်အကြွေးဆပ်သလို လိုတာထက်ပို၍ “ကောင်း” ကို ပြုစုယုယ ကြင်နာမြတ်နိုး အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်လွန်းတာ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ဆွေမျိုးတွေက ...

“ကလေးကို ကြည့်အလိုလိုက်နော် မမ၊ အလိုလိုက်လွန်းပြန်ရင်လည်း ကလေး ပျက်စီးသွား

မှာစိုးရိမ်ရတယ်”

ဤသို့ ဝိုင်းဝန်း သတိပေးကြရတဲ့အထိ မိုးမမက “ကောင်း” ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ထားတာဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း ... သားလေးဟာ ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးစေရဘူး၊ မ,က အလိုလိုက်တယ်ဆိုတဲ့

နေရာမှာ စည်းနဲ့စနစ်နဲ့ အလိုလိုက်တာပါ၊ ချစ်တာ ကြင်နာတာ ပြုစုတာ ယုယတာသာ အ

တိုင်းအဆမရှိတာ၊ အလိုလိုက်တာမှာတော့ အတိုင်းအဆထားပါတယ်၊ သားကို ပျိုးထောင်

တဲ့နေရာမှာ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် စရိုက်မျိုး မရှိအောင်

ကအစ သေချာဂရုစိုက် ပျိုးထောင်လာတာ ...

နောက်ပြီးတော့လေ ... လူတိုင်းပြောနေကြတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားရဲ့ အမေတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ယောက္ခမကောင်း

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဆိုကိုလည်း တွန်းလှန်ပစ်ဦးမှာ၊ ချွေးမများရရင်လေ
တုန်နေအောင်ချစ်ပြီး ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်မှာရှင် ...

မ၊ရဲ့သားဟာ သူချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို မအေကို မငဲ့ဘဲ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်ခွင့်ရှိရမယ်၊ ကိုယ့်သားကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့
မိန်းကလေးကိုလေ ... မ၊တို့က ကလပ်နဲ့တောင် တင်ထားလိုက်ဦးမှာ ...၊ မ၊သားကို
မေတ္တာစစ်နဲ့သာချစ် ... မ၊တို့က သဝန်တိုတွေ မနာလိုတွေ လုံးဝ မရှိပါဘူးမှတ်”

မျက်ခုံးလှလှလေး တချီချီနှင့် မိုးမမ အမြဲပြောခဲ့သော စကားတွေပင်။
သူ့စကားနဲ့သူ တည်တယ်လို့လည်း ပြောရမှာပင်။ ကောင်း တစ်ယောက်ဟာ
ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်သား ဆယ်တန်းဖြေမည့်နှစ်မှာ သူနဲ့အတန်းတူ
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန် ကြွေပါတော့သည်။

ကိုယ့်အိမ်က ကျူရှင်ဝိုင်းမှာ အတူလာတက်နေသော
ထိုကလေးမလေးကို မိုးမမ ဦးစားပေး အရေးပေးပုံမှာ အံ့ဩရလောက်သည်။
သမီး၊သမီး ဆိုတာကို နှုတ်ဖျားကမချ။ ဟိုဟာဝယ်ပေးရ ဒီဟာဝယ်ပေးရ။
စားချင်တာ လုပ်ကျွေးရ။

သားအမိနှစ်ယောက်က ဤမျှသည်းနေတော့ အတင့်တို့
ကျန်တစ်အိမ်သား လုံးလည်း နောက်က ဝိုင်းသည်းကြရသည်။
ဤကလေးမလေးဟာ ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်နှစ်လောက်တော့ သခင်မတစ်ပါးအလား
မင်းမှုန့်ဖူးပါသည်။

ဆယ်တန်းဖြေအပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ “ကောင်း” ဟာ သူ့အဖေရှိရာ
စင်ကာပူကို တစ်လလောက် သွားလည်ပါသည်။ အလည်အပတ်ကနေလည်း
ပြန်ရောက်ရော ကိုရွှေကောင်းက ထိုကောင်မလေးကို သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ပြီ။
ဟိုမှာသိလာတဲ့ သူ့လိုပဲ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြောင်းစိတ်ဝင်စားတော့သည်။

အဲဒီ အခါ ဒီတစ်အိပ်လုံးရဲ့ အရင်ကောင်မလေးအပေါ် သည်းမှု ကဲမှုတွေ တိခနဲ ပြတ်ကျရကာ နောက်တစ်ယောက်ကို ပြောင်း၍ သည်းကြ ကဲကြရပြန်ပါသည်။ ဟိုကောင်းမလေးဆီက ဖုန်းလာလျှင် ရှိရှိကြီးနှင့်ပင် မိုးမမက “မရှိဘူးကွယ့်၊ အေး ... ဒါပဲ ... ဒါပဲ ...” လုပ်လေရာ တစ်အိမ်လုံးလည်း ဤလေအတိုင်း။

မိုးမမကား သူ့သားချစ်သူတွေကို သူ့သားချစ်သရွေ့သူပါ ထပ်တူလိုက်ချစ်မည် ဖြစ်ကာ သူ့သားက မေတ္တာမရှိလျှင် သူလည်း မရှိနိုင်တော့ပြီ။

နုသန့်ချောစင်ကာ ရုပ်ကလေးက လူချမ်းသာရုပ်၊ မိကောင်းဖခင်သားရုပ်၊ လူယဉ်ကျေးရုပ်၊ အဆင့်မြင့် ရှင်းသန့် ပြတ်ထွက်နေသော “ထက်ကောင်းကင်” ဟင်လည်း အတော်စွဲတဲ့ လူငယ်ကလေးသားပင်။ သွားလေရာမှာ သူကစ၊ မရှိတ်ရခင် ကောင်မလေးတွေက ဝိုင်းရှိတ်တာ ခံရတဲ့သူလေး ...။

အသားကဖွေးဖွေး၊ အရပ်က အမြင့်ကြီး၊ ပိန်လည်းမပိန် ဝလည်းမဝ။ ဆံပင်လေးတွေကို ကရင်မ်ရောင်လက်၍ နောက်ပြန်ပုံကျကျ ဖြီးတဲ့အခါဖြီး။ ဖွာရရာ ခပ်စင်းစင်းထားတဲ့ အခါထား။ ဘယ်လိုနေနေ “ကောင်း” က ကြည့်လို့ကောင်းလွန်းလှပေသည်။

ပုဆိုးဝတ်တယ်ရယ် မရှိ၊ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ ဂျင်းဘောင်းဘီ ထည့်လဲကို အဲရိုးရှုပ်၊ ပီယာကာတင်ရှုပ် အလဲလဲနှင့် စတိုင်ကျကျ အမေကတွဲ၍ ဆင်တတ်လွန်းရာ ရွယ်တူကောင်လေးတွေကြားမှာ “ကောင်း” ဟာ တစ်ပုံစံ ပြတ်၍ သတ်၍ ထူးခြား ထင်ပေါ် ထွက်နေသည်။

ကောင်မလေးတွေကသာ ကြိုက်ကြတာ မဟုတ်။ ကောင်မလေးတွေရဲ့ အမေတွေကလည်း ဒေါ်မိုးမမရဲ့သား “ထက်ကောင်းကင်” ဆိုသူလေးကို ကြိုက်နှစ်သက် ကြသည်ပင်။ ကြိုက်ပုံချင်းတော့ မတူဘူးပေါ့။ ဟီးထ,နေတဲ့

စိန်တိုက်ကြီးတစ်ခုကို တစ်ဦးတည်းပိုင် ဦးစီးဖွင့်လှစ်ထားကာ အခြေကြီးလှတဲ့ ဒေါ်မိုးမမဆိုတာဟာလည်း ရွယ်တူ ရွယ်မတူတူ မိန်းမတွေကြားထဲမသိသူ မရှိရအောင် ဂုဏ်ရှိန်ကြီးမြင့်သည်။

အဲဒီတော့ “ကောင်း” ဟာ တမင်တကာကြီး ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့ရှိသော ကောင်လေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ လိုတာထက် ပိုစွံနေတော့ “အချစ်” ဆိုတာကို ရေရေရာရာ နားမလည်ရှာသေးဘူးလို့ပဲ ခွင့်လွှတ်ဖြေတွေးပေးရပါမည်။

ဒုတိယကောင်မလေးနှင့် နှစ်နှစ်နီးပါး တွဲနေကြပြီးတဲ့အခါ ဘာရယ်ကြောင့်လို့ မယ်မယ်ရရ သူကိုယ်တိုင်ပင် သိပုံမရဘဲ လမ်းခွဲသွားကြပြန်ပါသည်။ အဲဒီ တုန်းက ကောင်း အသက်နှစ်ဆယ်။

“တော်ပြီမေမေ ...၊ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ချစ်တဲ့သူဆိုတာ သေချာမှ တွေ့တော့မယ်၊ တကယ်တော့ အချစ် ဆိုတာကြီးကိုလည်း သားလည်း သေချာသိသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်တယ် ထင်ပြီး တွဲလိုက် ... မချစ်ဘူးလို့ သိလာတော့ ကွဲလိုက်ဆိုရင် ဒေါ်မိုးမမသားက လူပွေလေးလို့ နာမည်ထွက်သွားရင် ဒုက္ခပဲနော် မေမေ၊ မေမေပါ သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်း ဖြစ်နေမယ်၊ ရည်းစားမထားတော့ဘူး၊ အလုပ်ပဲ လုပ်တော့မယ်၊ ဒီတစ်ခါ တကယ်ချစ်တာ သေချာမှပဲ”

“ကောင်း” က သူ့အမေနှင့် စကားပြောလျှင် ဤသို့ ချစ်စဖွယ် ကလေးဆန်ဆန် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလေး ဖြစ်သည်။ “ကောင်း” ဒီလိုပြောတော့လည်း မိုးမမက တပြုံးပြုံး ကျေနပ်နေပြန်တာပင်။

ခုလောလောဆယ် ကောင်း က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စု၍ တီဗီ၊ ဗီဒီယို၊ ကတ်ဆက်၊ အဝတ်လျှော်စက်၊ ရေခဲသေတ္တာ စသဖြင့်တွေ ရောင်းတဲ့ လျှပ်စစ်အိမ်သုံးပစ္စည်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၊ ဈေးကြီးကော်ဖီတွေ ရနိုင်တဲ့ Snack Bar ဆိုင်လေးကတစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ထားပါသည်။

အဝေးသင်တက်ကာ ဒီနှစ်မှာပဲ ဘွဲ့ရပြီး ဒီနေ့မှာတော့

“ထက်ကောင်းကင်” အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ ခါတိုင်း အိမ်မှာသာ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ကိတ်မုန့်သေးလေးတစ်လုံးနှင့် စတိမ္ဗ ဖယောင်းတိုင်မှုတ်ကာ သူခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်း လေးငါးယောက်ကို ဆိုင်မှာ လိုက်ကျွေးရုံလောက်ပဲ ဆန္ဒရှိသည့် ကောင်းက ဒီနှစ်မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ...

“Birthday party လေး လုပ်ချင်တယ် မေမေ၊ ခင်ရောမင်ရာတွေ ဖိတ်ပြီး ဘူးဖေး ကျွေးချင်

တယ်၊ လူသိပ်မများပါဘူး ... သုံးလေးဆယ်ပေါ့”

ဒီလိုတောင်းဆိုလာတော့ မိုးမမသည်လည်း ငြင်းစရာ ဘာရှိပါ့လိမ့်မလဲ။

“ကောင်းတာပေါ့ သားရယ်” ဟု ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံရုံပင်။ သားက နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ပြည့်တယ်ဆိုတာဟာ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာတော့ အရွယ်ရောက်ပြီလို့ အသိအမှတ်ပြု ခံရပြီ ဆိုကာ ဒီပွဲကို သူ့ဟာသူ သူ့စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်နေတော့တာ။

မိုးမမက Birthday cake မှာပေးတာလေး တစ်ခုသာ လုပ်ရပါသည်။

“လူတွေ များနေပလား အတင့်”

မိုးမမက အတင့် လာပေးသော ပေါင်မုန့်ကိုစားရင်း ပြတင်းပေါက်၌ အတင့်နှင့်တူတူ ယှဉ်ရပ်ကာ ခြံထဲကြည့်သည်။

“အတော်တောင် ရောက်နေပြီ မမ၊ လူလည်းဖိတ်တာ သိပ်များတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟောတော် ... ဟိုမှာ ချာတိတ်ကလေး ... ကလေးလေးတစ်ယောက် ဘယ်သူနဲ့ ပါလာ တာလဲ၊ ဘောလုံးတွေနဲ့ဆော့လို့ ... ကြည့်ဦး၊ သားက ဘောလုံးတွေပါ လုပ်ထားသေးတယ် ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

“မမရော ... ဆင်းတော့မလား”

“အေး ... ဆင်းလိုက်တာပေါ့၊ ပျော်စရာကြီး”

နေဝင်စပြု၍ ခြံထဲမှာ မီးပွင့်တွေပင် စတင်လင်းလက်ပြီ။

*

အခန်း(၂)

“မင်းဟာလည်း ကလေးကလားနဲ့ကွာ၊ ကလေးမွေးနေ့ကျနေတာပဲ၊
ဘောလုံးတွေ တစ်ပုံ တစ်ပင်နဲ့ ဟားဟား”

ကျော်ဇင်က ဟိုနေရာတစ်လုံး ဒီနေရာတစ်လုံး ပြန့်ကျဲကာ မြေပြင်ပေါ်
မြက်ခင်းပေါ် နေရာအနှံ့ ဖြစ်နေသည့် ဘောလုံးရောင်စုံတွေကို လိုက်ကန်ရင်း
ဆိုပါသည်။

“ဒါတွေအားလုံး ငါလုပ်ထားရတာ ဟေ့ ... ငဲ့ကို
ဒီကောင်တာဝန်ပေးထားတာ”

“ဟာ ... အလုံးနှစ်ရာလောက်တောင် ရှိမယ်ထင်တယ် ... ဒါတွေအကုန်
ဖိုးအောင် မင်း အကုန်မှုတ်ထားရတာ လား”

“ဟာ ... ဒီလောက်ကြီး မှုတ်ရရင် ခုလောက်ရှိ ငါ ပိန်ရှုံ့နေမှာပေါ့၊
လေထိုးတံနဲ့ ထိုးတာ၊ လေထိုးလိုက် ချည်လိုက်၊ နေ့လယ်တည်းက ထိုင်လုပ်နေတာ၊
ခုနုမှ ပြီးတာ၊ မင်းတို့ကလည်း စောစောစီးစီး လာပြီး လာဝိုင်းမကူဘူး”

“မသိဘူးလေကွာ ... ကောင်းက ပြောတော့ စားပွဲကုလားထိုင်တွေလည်း
ဟိုတယ်က လာခင်းကျင်းမယ်၊ စားစရာတွေလည်း ဟိုတယ်က လာစီစဉ်မယ် ...
ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူးဆိုလို့ လာကူရကောင်းမှန်းလည်း မသိပါဘူးပေါ့ကွာ၊
ဒီကောင့် မွေးနေ့မှာ ဒီလို ပူဖောင်းကြီးတွေ ကြဲဖြန့်ထားမယ်လည်း
ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ တဟိဟိ တဟစ်ဟစ် နောက်လှောင်ရယ်မောနေသံ

တွေထဲမှာ

ကောင်းက အလိုက်သင့်ပြီးရင်းသူ လှမ်းကြည့်နေသော တစ်နေရာသို့ ...

“စည်သူ ... စည်သူ၊ ဒီမှာ အကြီးကြီး တစ်လုံးကွ ... လာယူ”

လှမ်းအော်ပြောလိုက်၍ သူငယ်ချင်းတစ်စုက လည်ပင်းလိမ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြပါသည်။ ဂျင်းရှပ်လက်ရှည်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝမ်းဆက်ကလေးကို လူကြီးတစ်ယောက်သဖွယ် ဝတ်ဆင်ထားသော အသက်ရှစ်နှစ်ခန့် ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်က ကောင်းထံ ပြေးလာနေရာ ကောင်းက ပူဖောင်းအဖြူရောင် အကြီးစားတစ်လုံးကို ကောက်၍ ပေးလိုက်ပါသည်။ ချာတိတ်က ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူကာ လက်နှင့်ပုတ်ရင်းဆော့ရင်း ခပ်ဝေးဝေးသို့ ပြန်ပြေးသွားပါသည်။

“ဪ ... ကလေးတွေပါ ဖိတ်ထားသေးလို့လား ... မသိပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ဆော့ဖို့များလားလို့”

“ကလေးတွေ မဖိတ်ပါဘူး ... ဒီတစ်ယောက်တည်းပါ”

“မင်းတို့ အမျိုးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လာတဲ့ဧည့်သည်နဲ့ ပါလာတာ”

ကောင်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲတစ်ခုမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ စားပွဲမှာ တံတောင်ဆစ်ထောက်၍ လက်ဆစ်ကွေးလေးပေါ် မေးပြန်ထောက်ထားကာ စည်သူ လှုပ်ရှားရာသို့ ပြီးငေးကြည့်နေသော ထိုမိန်းမသည် နေဝင်စအလင်းရောင်နှင့် ထွန်းညှိစမ်းရောင်ဖျောက်ဖျောက်အောက်တွင် လှပတင့်တယ်နေသည်။

ကောင်း လှမ်းကြည့်ရာဆီ သူငယ်ချင်းတစ်စုပါ ဘာရယ်မဟုတ်

လှမ်းကြည့်မိကြကာ ထိုအမျိုးသမီးကတော့ ရွယ်တူလို့လည်း ဆိုမရ။ လူကြီး တစ်ယောက်တော့လည်း မဟုတ်ပြန်။

ကောင်းက သူ့စတိုင်အတိုင်း ခပ်အေးအေး ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် သူတို့အနားက ခွာကာ ထိုအမျိုးသမီးရှိရာ စားပွဲဆီလျှောက်သွားပါသည်။ ကျောင်းပြီးကြတာ မကြာလှသေး၍ အတွဲမပျက်လှသေးသော ကောင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းအုပ်စုဖြစ်သည့် သူတို့သုံးလေးယောက်က ကောင်းကိုရော အမျိုးသမီးကိုပါ အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်နေကြရင်း ကိုကိုနိုင်က ...

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲကွ၊ ဒီကောင့်အမျိုး ထင်တယ်”

ဖိုးအောင်က ခြေထောက်နားက ဘောလုံးတစ်လုံးကို ကန်လိုက်ရင်း ...

“အမျိုးတွေ မဖိတ်ပါဘူး”

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ ... ငါတို့လည်း မသိပါလား၊ ဒီကိုရောက်နေတဲ့ အားလုံးလိုလိုကို သေချာ

မရင်းနှီးတောင် အကြမ်းဖျဉ်းသိတဲ့သူ မြင်ဖူးတဲ့သူချည်းပဲ”

“များသောအားဖြင့်က ကျောင်းတုန်းက သိတဲ့သူတွေချည်းကိုး၊ သူကတော့ အပြင်ကလေ

... ဒီတော့ မင်းတို့ ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ”

အားလုံးက ဖိုးအောင်ကို ကြည့်လိုက်မိကြပါသည်။ ဖိုးအောင်က လောလောဆယ်တော့ ကောင်းနှင့် အတွဲဆုံးပင်။ အတွဲဆုံးဆို အလုပ်အတူ တွဲစပ်လုပ်နေတာမို့ နေ့စဉ် အတူတကွရှိ၍ ထိတွေ့နေရပါသည်။

“မင်းကော သိလား ... ဘယ်သူလဲ”

“ခုန ကလေးရဲ့ အမေလေ”

“ဪ”

“ဟ ... ကလေးအမေလား”

ကျော်ဇင်တို့ ကိုကိုနိုင်တို့ စိုးရသူတို့ တအံ့တဩ ရေရွတ်ကြပါသည်။ သူတို့ထက် အသက်အရွယ် ကြီးမည်ဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်ပြီးသားမို့ ကလေးအမေ ဆိုတာဟာ ဒီလောက်ကြီး အံ့ဩစရာ မဟုတ်လှသလို ဖြစ်ပေမဲ့ ထိုစားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်လုံးထောက်ကာ ထိုအမျိုးသမီးကို ခပ်စိုက်စိုက် ငုံ့ကြည့်ရင်း “ကောင်း” စကားပြောနေဟန် ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် တွဲစပ်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အံ့ဩချင်စရာလိုလို ဇေဇေဝါဟန်တို့နှင့် ...။

“ကောင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

ကျော်ဇင်က လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်ပါသည်။ အားလုံး လှမ်းကြည့်နေမိသော်လည်း ဖိုးအောင် တစ်ယောက်ကတော့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောပေးထားလျက်မှ ...

“အေး”

မေးခွန်းရဲ့ အဖြေဟာ “အေး” လို့ ဖြေရမဲ့စကားမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးအောင်ရဲ့ “အေး” ဟာ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝနေကာ ဖိုးအောင် မျက်နှာက မကြည်မလင် မသာမယာ ဖြစ်နေတာ မြင်လျှင် သူတို့ ရုတ်ချည်းအံ့အားတသင့် ဖြစ်ကုန်ရင်း ...

“ဟာ ... ဖိုးအောင်”

“အေး ...”

ဖိုးအောင် “အေး” တစ်လုံးကိုပဲ လက်ကိုင်ပြုနေပါသည်။ ကျော်ဇင်၊ ကိုကိုနိုင်နှင့် စိုးသူရ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကြည့်ကာ ...

“ဟာ ... အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်တုန်းကလဲ ... အရိပ်အမြွတ်တောင် မသိရပါလား၊ မင်းသိတာပေါ့ ... ဟုတ်လား ဖိုးအောင်”

“မင်းကလည်း ‘အေး’ တစ်ခွန်းပဲ ပြီးနေတာပဲ”

“အဲဒါကလွဲလို့လည်း ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူးကွာ”

မိုးတိုးမတ်တတ် သူငယ်ချင်းတို့သည် စားပွဲမှာ ခပ်စိပ်စိပ် နေရာယူ ထိုင်လိုက်ကြကာ ...

“ဟာ ... မဖြစ်သင့်တာပဲ၊ ကလေးကြီးကလည်း ကြီးနေပြီ”

“သူ့ယောက်ျားကကော ...”

တစ်ယောက် တစ်ပေါက် မေးကြပါသည်။

မိုးအောင်သည် မပြောချင့် ပြောချင်နှင့်ပင် ...

“ယောက်ျားနဲ့က ကွဲနေတာ”

“ဟာ ...”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းမတားဘူးလားကွာ၊ မဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စကြီး”

“စ၊ငြိတော့ ငါမှ မသိလိုက်တာ၊ ငါသိတော့ သူတို့ဟာက ခိုင်နေပြီ၊ နောက်မှ ပြန်သိရတာ ပဲရှိတယ်၊ ဟိုကလေးလေးကို ဒီကောင့်ကားနဲ့ ဝင်တိုးလိုက်မိတာ၊ အဲဒီ မှာ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပြီး ငြိကုန်တာ”

“ကြာပြီလား”

“သိပ်ဘယ်ကြာမလဲကွာ၊ ကလေးကို ကားနဲ့တိုးမိတာမှ ခုဆို သုံးလလောက်ပဲ ရှိဦးမှာ”

“ဟ ... မြန်ဆန်လှချည်လား၊ အမျိုးသမီးက ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ ကြားရတာ သိပ်မမိုက်ပါလား”

“အေး ...၊ မင်း အမျိုးသမီးက ဟုတ်ရဲ့လားကွာ ... လို့ကို ငါ့ပါးစပ်က ထုတ်မေးလိုက်ဖူးတယ်၊ ကောင်း တအား ဒေါကန်တယ်ကွ၊ မင်းတို့လည်း

မပြောမိစေနဲ့၊ ငါ အကဲခတ်ရသလောက် ဒီကောင် တအားစွဲငြိနေတာ၊ ကိုယ်ဖျက်လို့ မရမဲ့တူတူ ဘာမှ မဝေဖန်တော့ဘဲ ဒီကောင့် သဘောအတိုင်း ငါလည်း လက်ပိုက်ကြည့်နေတာပဲ”

“အန်တီမ၊ သိလား”

“သိဦးမယ် မထင်ဘူး၊ ဒီနေ့ သူဖိတ်ထားတယ်ဆိုတော့ သူ့အမေကို ပေးသိမလို့ ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟာ ... အန်တီမ ဘယ်နည်းနဲ့ ကြည်နိုင်ပါ့မလဲ၊ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဒါ ... သူတို့သားအမိ ကိစ္စပါကွာ”

“ဟာ ... ငါတို့လည်း သိပ်ကြီး လက်ပိုက်ဘေးထွက်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ ... ဒီကောင့်ထက် အသက်ကြီးတာ အကြောင်းမဟုတ်ပေမဲ့ ဒီအရွယ်ကလေးရဲ့အမေ ဖြစ်နေတာရယ် ... ယောက်ျားနဲ့က ကွဲနေတာရယ် ... အခြေအနေတွေက မလှဘူးကွ၊ အန်တီမ၊ လုံးဝကြည်ဖြူမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ပြောတော့မပြောနိုင်ဘူးကွ၊ အန်တီမ၊က ကောင်းတဲ့လာတဲ့ ရည်းစားဆိုရင် အိမ်ကနေ ဆီးကြိုးဖူးဖူးမှုတ်နေကျပဲဟာ”

“တူသလားကွ၊ အရင်ဟာတွေက ရွယ်တူ တန်းတူ အပျိုလေးတွေကွ”

“ဖိုးအောင်က ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“မင်းမသိဘူးကွာ၊ ဟိုချာတိတ်က ဦးဦးမွေးနေ့မှာ ဘောလုံးတွေ ဘာတွေ ချိတ်ဆွဲမှာလားလို့ တစ်ခွန်းမေးလိုက်တာနဲ့ ငါ့ကို အလုံးနှစ်ရာလောက် လေထိုင်ထိုးခိုင်းတော့ တာပဲကြည့်လေ၊ ကောင်း မျက်နှာကို မင်းတို့ကြည့်စမ်းပါ၊ ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေက ကြင်ကြင်နာနာ ကြည်ကြည်ညိုညိုလေး”

“မင်းနဲ့ အရင်က ဆုံဖူးလား၊ စကားပြောဖူးလား”

“နှစ်ကြိမ်လောက် စကားနည်းနည်း ပြောဖူးပါတယ်၊ စကားပြောရတာ

တော့ ပြေလည်တယ်၊ နူးနူးညံ့ညံ့ပဲ ... အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

အားလုံး သက်ပြင်းကိုယ်စီနှင့် တွေ့ငိုက်ကုန်ကြပါသည်။
တအားကြီးလည်း မကြည့်ရဲကြ။ အားလုံးဟာ ကလေးကြီးဘဝက လွန်မြောက်စ
လူပျိုငယ်ကလေးတွေ ဘဝကို ဖြတ်သန်းဆဲ။ အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ဆိုသည်မှာ
ဘယ်လောက်များ ရင့်ကျက်လူလားမြောက်နေကြပြီမို့လဲ။

ရှစ်နှစ်ရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အမေဆိုသည့် အချက်ကြီးကြောင့်
ကောင်း အတွက် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်
စိုးရိမ်ရင်လေးမိကြပါသည်။ ဒီအမျိုးသမီးကောင်းသည် ဆိုးသည်
မသိရသေးဘဲနှင့်ကို မကြည်မသာ သဘောမကျနိုင်ဘဲ အင်တင်တင်ကြီးတွေ
ဖြစ်နေပါသည်။ ကောင်းရဲ့အမေသာဆို ပို၍ ဆိုးပေမည်။

သူတို့ တစ်ခဏငြိမ်တိတ်နေကြဆဲ ...

“ဟာ ... ဟာ ... အန်တီမ၊ ဆင်းလာပြီဟေ့”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်၊ လာနေပြီ ... ဒီဘက်လာနေပြီကွ၊ ပြဿနာပဲ”

ဖိုးအောင်က ခေါင်းကုတ်ကာ ...

“အေးအေးဆေးဆေး နေကြကွာ ... မင်းတို့က တအား မူပျက်နေရင်
ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ကောင်းက ပြောမှာလား မပြောမှာလား မသိဘဲ မင်းတို့ကြောင့်
အန်တီမ၊ ရိပ်မိနေဦးမယ်”

ကျော်ဇင်က ဘောလုံးတစ်လုံးကို ကောက်ကာလက်ထဲ ဟိုလှည့်ဒီလှည့်
ဆော့လျက်လည်းကောင်း၊ စိုးသူရက လက်သုတ်ပဝါကို ခေါက်ချည် ဖြန့်ချည်
ပုံအမျိုးမျိုး ချိုးလျက်လည်းကောင်း၊ ကိုကိုနိုင်က သူ့ဖိနပ်ကြိုး ငုံ့ချည်သလိုလို
မျက်နှာကြီးပါ ငုံ့ဖွက်လျက်လည်းကောင်း၊ သူတို့ရဲ့ ကယောင်ကတမ်းနိုင်မှုကိုလည်း
လုပ်မိလုပ်ရာ နည်းလမ်းတွေနှင့် ကာကွယ်ဖုံးဖိဖို့ ကြိုးစားနေကြဆဲ ... အနားကို

အန်တီမ, ရောက်လာပါသည်။

“ဟဲ့ ကောင်းတို့ ဘာမှ ,ယူမစားကြသေးဘူးလား”

“စာမယ်အန်တီ,”

“မဆာသေးလို့ အန်တီမ,”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဟု လုဖြေသံ ထွက်လာသည်။

“ကောင်း ဘာတွေမှာထားမှန်းတောင် အန်တီ၊ မသိဘူး။ တစ်ခုပဲ စီစဉ်ပေးရတာ ၊ ကောင်း တစ်ယောက်ကော ဘယ်နားရောက်နေလဲ”

“ကောင်းလား ... ဟို ..”

ကျန်သုံးယောက်က တောင်ရှာ မြောက်ရှာ ဟန်ပန်တွေ ပြုမှုကြတွေ့မည်ရှိဆဲ ဖိုးအောင်က ခပ်အေးအောင်က ခပ်အေးအေးနှင့်ပင် ...

“မိုးမမက ဖိုးအောင် မေးငဲ့သော စားပွဲကို လှမ်းကြည့်ကာ ...”

“ဘယ်သူလဲ ...၊ သူ ဘယ်သူနဲ့ ထိုင်နေတာလဲ ... အမေသွားဖို့ သင့်ရဲ့လား ... ဟင် ... ဖိုးအောင်”

မိုးမမသည် အပြီးတဝေဝေ မျက်နှာနှင့်ပင် ကောင်းရှိနေသော စားပွဲဆီ လျှောက်လှမ်းသွားပါသည်။ သားနှင့်မိန်းမကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ဆိုတာကလွဲ၍ သူ သိပ်သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ပေ။ စားပွဲနှင့် သုံးလေးလှမ်း အလိုကတည်းက အသံလွင်လွင်နှင့် ...

“ဟော ... သား ဘယ်မလဲလို့ ကြည့်နေတာ၊ သားကဒီမှာကိုး”

သူ့အသံကြောင့် ကောင်းရော မိန်းကလေးပါ ဖျက်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပါသည်။ ထို့နောက်တော့ ကောင်းက အရင်ထ,ရပ်လိုက်၍ မိန်းကလေးကပါ ထိုင်ရာမှ ထ,ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ထိုင် ... ထိုင်၊ ထိုင်ပါ သားရဲ့ ... သမီးလည်းထိုင်”

“မေမေလည်း ခဏထိုင်ဦးလေ”

ကောင်းက အမေ့လက်ကို ဆွဲကာ သူ့နံဘေးခုံကို ဆွဲ၍
အသင့်ပြင်ပေးလိုက်ပါသည်။ မိုးမမက ခပ်ပြုံးပြုံး ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ သူနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်လောက်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သော မိန်းကလေးကို ဖျက်ခနဲ
အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။

ဖြောင့်စင်းသော ကျောလယ်ဆံပင်ကို ဇာပန်းပွင့်ပါသော
ခေါင်းစည်းကြိုးနှင့် စည်းနှောင်ထားရာ မျက်နှာကလေး ခပ်ရှင်းရှင်း
ပေါ်လွင်နေသော မိန်းကလေး ... အင်း ... မိန်းမတစ်ယောက်လို့ဆိုရမှာပင်။
သားရဲ့မျက်နှာနုနုလေးနှင့် ယှဉ်သော် အတော်ပိုကြီးမှာ သိသာနေတာမို့
မိန့်မေးကလေးဆိုတာထက်မိန့်မလို့ သုံးမီပဲ သင့်လျော့မည်။

ချောမောပြေဖြစ်၍ ဆွဲဆောင်မှု ရှိသော မျက်နှာအလှလေးရဲ့
အကြိုအကြားမှာ ... တစ်စုံတစ်ရာသော ဘာခေါ်မလဲ ... ဖိစီးမှုလား ... ဝေဒနာလား
... ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်လား ... ဘာပြောရမှန်း မသိနိုင်သည့် အရာတစ်ခုက
အလှလေးထဲမှာ တစ်ဝက် တစ်ပျက် ဝင်ရှုတ်နေ၍ အလှလေးဟာ ကြည်လင်သန့်စင်
နုမျစ်စနေဘဲ ခပ်ရင့်ရင့် ရော်နေသည်။

မျက်လုံးတွေ ... ။

မျက်လုံးတွေဟာ အင်မတန် ရင့်ကျက်နေလှပြီ။ အပူအပင်္ကင်းတဲ့
မျက်လုံးများမဟုတ်။ ဘဝမှာ စိတ်သောကတို့ကို ဖြတ်ကျော် ရင်ဆိုင်ဖူးခဲ့ပြီ။
အတော်များများကို သိနေတဲ့မျက်လုံး။ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းတဲ့ မျက်လုံး။
ဤရင့်ကျက်ပြီးသား မျက်လုံးတို့ပိုင်ရှင်ဟာ ဘဝကို အတော်အတန်
နားလည်ပြီးခဲ့ပြီမို့ သူဟာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ အပျိုကလေး၊ အပျိုကြီးတစ်ယောက်
အမဟုတ်တာကို မြင်ရုံနှင့် မိုမမ သိလိုက်ရပါသည်။

သေချာပါတယ်။ ဒီမိန်းမဟာ အိမ်ထောင်သည်မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။

မိုးမမက ပြုံးလိုက်ကာ ...

“သားမိတ်ဆွေ အသစ်လား ... မေမေနဲ့ မဆုံဖူးဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူက မှုတ်ပြာတဲ့ မေမေ”

“နာမည်လေးက လှလိုက်တာ”

သားရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးသံမှာ ဘာမှ ထူးခြားတာမပါ။ သို့သော် ...။

သို့သော် ...။ မမ ... ဒါ ... ကျွန်တော့် မေမေတဲ့ ... လေယူလေသိမ်း

အခေါ်အဝေါ်တို့ရဲ့ ရင်းနှီးပိုင်ဆိုင်မှုက မိုးမမကို စစ်ခနဲနေအောင် အပ်နဲ့ထိုး
သတိပေးလိုက်သလိုပင်။ အပြုံးအပျက်သော်လည်း မိုးမမ ရင်၍ ဘာကိုအမှန်း
ထင်သွားပါသည်။

“ကောင်း မေမေက ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတာပဲ၊ လှလည်း
သိပ်လှတာပဲ”

မှုတ်ပြာ အသံက အရေးတယူ ဖားတဲ့အသံ မဟုတ်။ ရိုးစင်းငြိမ်းချမ်း၍
နူးညံ့နေပါသည်။ မိုးမမသည် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရစဉ်က သမီးလို့
သုံးနှုန်းမိသော်လည်း ခုတော့သမီး ခေါ်ဖို့ ဆွံ့နေသည်။ ကိုယ်က လေးဆယ်နှင့်
မလိုက်ဖက်အောင် နုနယ်နေတာရယ် ... သူမက
အရွယ်ထက်ရင့်ကျက်နေတာရယ်ကြောင့် နှစ်ဦးသားက တအားကြီး
မကွာခြားသယောင်ဖြစ်နေပါသည်။

“မှုတ်ပြာလည်း လှတာပဲ၊ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး၊

သားနဲ့ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတော့

မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်တယ်နော်၊ သားကလည်း မမတဲ့၊ မှုတ်ပြာက
အသက်ဘယ်လောက် ရှိလို့လဲ”

“ကျွန်မ အသက်သုံးဆယ်ထဲမှာပါ”

“ဪ ... ဒီထက်ငယ်သေးတယ် ထင်တာ၊ အလုပ်မိတ်ဆွေ ထင်တယ်”

“သားတို့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ မမက ကောင်တာမှာ ထိုင်တာမေမေ”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး၊ မေမေကလည်း သားတို့ ဆိုင်ဖွင့် ခါစလေး

နှစ်ခါလောက် ရောက်ဖူးပြီး နောက်မှ မရောက်တော့တာ၊ ဖွင့်ကာစက မတွေ့တော့ ဆိုင်ကမှန်း မသိဘူးပေါ့၊ ခုမှ စတွေ့ဖူးတာ”

“မမ အလုပ်ဝင်တာ တစ်လပဲ ရှိသေးတယ် မေမေ”

“ဪ ... အဲဒါကြောင့် ...”

မိုးမမက အပြီးမပျက် ဆက်လက် အကဲခတ်ကာ ဘာစကားတွေ ဆက်ပြောနေရကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေဆဲ စားပွဲအနားသို့ ကလေးတစ်ယောက်က ဘောလုံးတစ်လုံး ကိုင်လျက်ပြေးလာပါသည်။ ကောင်းက ကလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေကာ နှုတ်ပြောကတော့ ခပ်အေးအေးပင် ကလေးထံ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းလိုက်၏ ။

“သား ... ဗိုက်ဆာပြီလား သား”

ခပ်တိုးတိုး နူးညံ့ညံ့ လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။ မိုးမမသည် စက္ကန့်မလပ် စိတ်ဝင်စားခြင်းနှင့် ကောင်း၊ နှုတ်ပြော။ ကလေးငယ် ... သုံးယောက်လုံးကို သတိမလစ်ရအောင် အကဲခတ်နေပါသည်။ နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြီးကိုလည်း မပျက်စေရပါ။

“ဆာပြီမေမေ”

“ဆာရင် သားကြိုက်တာ ယူစားလို့ ရတယ်၊ ဟိုနားက စားပွဲပေါ်မှာ ချထားတာတွေထဲက သားကြိုက်တာ ပန်းကန်တစ်ခုထဲ ခပ်ခပ်ထည့်ယူပြီး ဒီစားပွဲမှာပဲ လာစားကွ”

ကောင်းစကားကြောင့် ကလေးက စားပွဲရှည်ထဲလှမ်းကြည့်ကာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လုပ်နေသည်။

“ဪ ... သားတစ်ယောက်တည်း မို့လို့လား၊ လာ ... ဦးဦး လိုက်ခဲ့မယ်၊ တူတူသွားယူမယ်”

ကောင်းသည် ရုတ်တရက်ထရပ်ကာ ကလေးကို ခါးလယ်မှ ချီမြှောက်လိုက်ပါသည်။ ကောင်းရဲ့အရပ်ရှည် လက်တံရှည်ကြီးထဲ ကလေးက စွေ့ခနဲ မြောက်ပါသွားပါသည်။ ကောင်းသည် ကောင်လေးကို လက်တံတောင်ကွေးတွင် ချီလျက်သားနှင့်စားပွဲဆီ လျှောက်သွားခဲ့သည်။

မိုးမမ နှုတ်ခမ်းက အပြုံးမှာ ဖြုတ်ခနဲ လျော့ကျသွား၍ ချက်ချင်း သတိထားမိကာ ကမန်းကတန်း ပြန်ပြုံးထားလိုက်ရပါသည်။ မြင်ကွင်းဟာ မယ်မယ်ရရ အကြောင်းပြချက် မရှိဘဲ မလှမပ အထာမကျ ဖြစ်နေသလိုပင်။

ကောင်း ... ဆိုတာ ကိုယ်က ခုထိ ကလေးလေးလို သဘောထားနေတုန်း ... အရိုးထွင်ကျွေးတုန်း ... လူရှေ့သူရှေ့ရှောင် ဖက်ပွေ့နမ်းရှုပ်ရတုန်း ... အမေ့ပေါင်ပေါ် ခေါင်းလာအုံးတုန်း ... ပူဆာချွဲနွဲ့တုန်း ... တတ်နိုင်ရင် မိုးမမ ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ဖက်ကာ အတူအိပ်ချင်တုန်း ဖြစ်သော သား။

ခေါ်ရင်တောင် “သား” ဆိုတာထက် “သားလေး” လို့ ခေါ်ဖြစ်တာက များသည်။ အဲဒီ မိုးမမရဲ့ သားကလေးဟာ တခြားကလေးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီသွားတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ မိုးမမမျက်စိထဲ အရပ်ဆိုး၍ ဘယ်လိုမှ ကြည့်မကောင်း။ မိုးမမက မှုံဝတ်ပြာကို ဖျက်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်းတို့ နှစ်ယောက်ထံ လှမ်းငေးကြည့်နေသော မှုံဝတ်ပြာရဲ့ မျက်လုံးတို့က အရောင်လက် အရည်လည်နေပါသည်။

“သားလေးက ဒီအရွယ်တောင်ရပြီနော်”

“ရှစ်နှစ် ရှိပါပြီ မမ၊ ကောင်းရဲ့မေမေ ဖြစ်ပေမဲ့ ပြာကလည်း ကောင်းရဲ့မိတ်ဆွေ ဆိုပေမဲ့ အန်တီခေါ်ဖို့ အဆင်မပြေတော့ မမပဲ ခေါ်ပါရစေ။”

“တို့ လေးဆယ်ပြည့်ပါပြီ”

“ပြာကလည်း သုံးဆယ် ပြည့်တော့မယ်ဆိုတော့ ဆယ်နှစ်ပဲကွာတာ၊ အန်တီ ခေါ်နေရင် ရိုင်းရာကျတာပေါ့၊ ပြီးတော့ မမက တအားနုတယ်၊ ရွယ်တူလောက်ကိုပဲ ထင်ရပါတယ်”

စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောတတ်ပုံရသော မှုံဝတ်ပြာက မိုးမမကို စိုက်ကြည့်မနေပါ။ စကားသားပြောနေသည်အကြည်က တခြားမှာ။ ဒီတော့ မိုးမမက အားမနာပါးမနာ စိုက်ကြည့်နေခွင့် ရနေပါသည်။

“သားလေး နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“စည်သူပါ”

“ဪ ... သားအဖေကော မပါကနေလား”

မေးကတည်းက ဘာကိုမှန်းမသိ ကြိုသိနေသလို မပါမှန်းသိသိနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို မရိပ်မိနှင့် မေးတာပင်။ မှုံဝတ်ပြာက ခေါင်းတစ်ချက် ငဲ့သွားရင်း ...

“သူ့အဖေနဲ့ ပြာက ကွဲနေပါတယ်”

စကားဆုံးလျှင် ခေါင်းပြန်မတ်လာကာ ကောင်းတို့သကသ်ည ဆက်ငေးကြည့်နေသည်။ မိုးမမသည် “ဪ” လို့တောင် ကရုဏာသံ အာမေဗိုတ် မခုလိုက်နိုင်ဘဲ ရင်ထဲ ဒိတ်ဒိတ် ဒိတ်ဒိတ်နှင့် သွေးတွေ ခုန်ပွက်လာသည်။

“ကြာပြီလား”

“နှစ်နှစ် ရှိပါပြီ”

“ဪ ... သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ ညှိနှိုင်းပါကွယ်”

မှိုဝတ်ပြာက မိုးမမကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ညှိနှိုင်းလို့ မရနိုင်ပါဘူး ... သူက ဆိုးတယ်၊ ဒဏ်မခံနိုင်လွန်းလို့သား ကွဲလိုက်တာပါ။ လူအထင်အမြင်သေးခံရတဲ့ လူစောင့်ကြည့်ခံရတဲ့ တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ ဘဝကို ပြာမရချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပေါင်းမဖြစ်လို့ ကွဲလိုက်ရပါတယ်။ သူ့ဒဏ် တပေပေ ခံပြီး ဆကပေါင်းနေရရင် ကိုယ်အညွန့်တုံးဖို့ပဲ အရက်သမားလူဆိုးကို မြင်နေပြီး အတုမြင် အတတ်သင်တောင် ဖြစ်လာမှာ စိုးရိမ်ရလို့ စိုးရိမ်ရလို့ ရှေ့ အရှည်ကိုကြည့်ပြီး ဆက်မပေါင်းတာပါ”

မှိုဝတ်ပြာရဲ့ တရှည်တလျား ရှင်းပြစကားကို မိုးမမက အသက်မရှူသလောက်နီးနီး ငြိမ်သက်နားစွင့်နေပါသည်။

“ဒီလို အဖြစ်မျိုးတွေ ရှိတတ်တာပါပဲ။ ခုလို အဖေတစ်ကွဲ ဖြစ်ရတာ လောကမှာ သားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ထူပြီး ကရုဏာမသက်ဘဲ ပုံမှန်ဆက်ဆံပါလို့ ပြောပေမဲ့ ကောင်းက သားကို သိပ်ကရုဏာသက်ပြီး သံယောဇဉ်ကြီးတယ်၊ သားအပေါ် သိပ်ဖေးမကြင်နာတယ်၊ ကလေးကို သူ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်လို့ပါလို့ ပြောပါတယ်”

မိုးမမ ခန္ဓာကိုယ်က တင်းတောင့် သွားပါသည်။ သူ၌ ပြန်ပြောစရာစကား မရှိ။ “ဟုတ်တယ် ... သူကလည်း အဖေနဲ့ ကွဲနေရတာ ကိုး” လို့ ပြောရမှာလား ... ဒီအမျိုးသမီးကို မိုးမမကပါ ကိုယ်နှင့် ကိုယ်ချင်းစာပြီး ကရုဏာမိုး သွန်းဖြိုးရတော့မလား ... ရုတ်တရက် ဘာမှ တွေးမရ။

ဘယ်လိုပင် ဖြစ်စေ လင်သားနှင့် ကွဲခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တခြား ကိုယ်လိုမိန်းမတစ်ယောက်ကို ရိုင်းပင်းဖော်ရယ်လို့တော့ ခင်မင်စိတ် ဖြစ်မိသည်။ ကိုယ်က အတည်ထိုင်အခြေကျပြီး။ ယောက်ျားနှင့် ကွဲရတာ တစ်ခုကလွဲ၍ အနေအထားလည်းမပျက်ရ။ မိဘဘိုးဘွား အမွေ ကျောထောက်နောက်ခံတောင့်တင်းလှ၍ တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းကိုမော်၍ သာ

တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းကိုမော်၍ သာ ထားနိုင်ခဲ့သည်။

မှုံဝတ်ပြာကို ကြည့်ရသည်မှာ ကိုယ့်လောက် နောက်ခံမတောင့်တင်းပေ။
ဝတ်ထားသော အပျော့သားပိတ်စ ဝမ်းဆက်သည်ပင်လျှင် ဈေးအကြီးဆုံး
အပျော့စ၊မဟုတ်။ သမန်ကာ လျှံကာ အပျော့စ ဖြစ်သည်။ နားတွင်
နီလာတစ်လုံးတည်း နားကပ်သေးသေးနှင့် လက်သူကြွယ်မှာလည်း
နီလာတစ်လုံးတည်း လက်စွပ်မြင့်မြင့်လေး တစ်ကွင်း ပါသည်။

ပုံပန်းကျနသော လည်တိုင်လေးမှာ မျှင်တာတာ ရွှေကြိုးကလေးက
အတိကပ်၍ လက်နေသည်။ ဘိုဆန်အောင် ကျဲကျဲဝတ်ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ နဂိုက
နည်းနည်းပဲ ရှိတာသည် အလိုအလျှောက် ပေါ်လွင်နေသည်။

အတော်ကြာ တိတ်နေပြီးမှ မှုံဝတ်ပြာက ...

“ကောင်း အတင်းဖိတ်လို့ လာခဲ့တာပါ။ အမှန်က ပြာ မလာချင်ပါဘူး
မမ”

“ဪ ... ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ... မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ ...
သားက သူ့အတော်ခင်တဲ့သူမှ ရွေးဖိတ်တာပါ”

ပြေလည်အောင် ပြောနေသော မိုးမမ လေသံက တောင့်နေပါသည်။

“ကောင်းက တအားခေါ်တော့ သားကလည်း ကလေးဆိုတော့
မွေးနေ့ပွဲကို လာချင်တယ်။

တကယ်တော့ မလာခဲ့ရင် ပိုကောင်းပါတယ်။ ကောင်းရဲ့အိမ်၊
ကောင်းရဲ့အသိုင်းအဝိုင်း၊ ကောင်းရဲ့အနေအထား၊ ကောင်းရဲ့မေမေ တို့ကို
တွေ့လိုက်တော့ အစက ကိုယ်ကွာခြားတယ် ထင်ထားတာတွေထဲမှာ
နောက်ထပ်ကွာခြားမှုတွေ အများကြီး တိုးလာပါတယ်”

မိုးမမကို ဖျက်ခနဲ ကြည့်လိုက်သော မှုံဝတ်ပြာ မျက်လုံးတို့၌

မျက်ရည်လည်နေသည်ကို မိုးမမ အထင်းသား တွေ့လိုက်ရပါသည်။ မိုးမမသည် အသည်းမာ၍ ရင့်သီးမာကျောတတ်သူ မဟုတ်။ နှုတ်ပြာ အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။

သို့သော် ... ဤစိတ်မကောင်းခြင်းကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်မှု တစ်ခုက လွှမ်းခြုံအုပ်ထားသည်။ မိုးမမရဲ့ စကားထဲမှာ အဓိကကျ အရေးကြီးတာ တစ်ချက် မပါဝင်ပေမဲ့ ပါဝင်ပြီးသားအလား ဘွားဘွားပေါ်ကာ နားလည်နိုင်နေစပါသည်။ မကြားရသေးတဲ့အတွက် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်လို့ရအောင် မိုးမမက ဉာဏ်မထုံသေးပါ။

မကြားရသေးသမျှ မသဲကွဲသေးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း မကြားရလိုပါ။ မိုးမမသည် နှလုံးသားနေရာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်မှာ အသံမြည်ထွက်မတတ် ဖြစ်လာ၍ လက်ဖျားများလည်း အေးစက်လာသည်။

ရှေးက နှုတ်ပြား ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာလည်း အညံ့ပဒုံ့မ မဟုတ်ပေဘူး။ လောကကြီးကို ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင် ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်သည့် အသိဉာဏ်ကျယ်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆိုတာ မြင်ရုံနှင့် သိသာသည်။ မိုးမမ စတင်၍ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေပြီကိုပင် သူ ရိပ်မိနားလည်နိုင်သည်။

တဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်စစ ကြိုသိရလျှင် မိုးမမဒီထက် ဣန္ဒြေဆည်နိုင်ပေမည်။ ဒီထက်ခေါင်းအေးအေး ရင်ဆိုင်နိုင်ပေမည်။ ခုဟာက လုံးဝကြုံမသိ ကြုံမထင် ကြုံမမျှော်လင့်ထားမိဘဲ ရုတ်တရက် ပြုန်းစားခိုင်းစား ဝုတ်ခနဲ ကားတိုက်ခံလိုက်ရသလို တိခနဲ ဓာနဲ့ပိုင်းခံလိုက်ရသလို အမှတ်မထင်ဖြစ်၍ မိုးမမ မျက်နှာမှာ ဟန်ဆောင်ယူနေသည့်ကြားက ပျက်ပျက်လာပါသည်။

“ကောင်းက ခုမှ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ပြည့်တာနော်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“ယောက်ျားလေး ဒီအရွယ်ဆိုတော့ မိုက်ရှူးရဲဆန်ချင်တယ်၊

အမှားမဟုတ်ဘူး အပြစ်မဟုတ်

ဘူးလို့ ယုံကြည်ရင် လုပ်လို့ရပြီ ထင်နေတယ်”

မိုးမမသည် တိတ်ဆိတ်မနေချင်၍ ရှာကြံစွတ်တိုး

“ကောင်းက ... သားလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ တောက်လျှောက်
လိမ္မာခဲ့တယ် ...အမေကိုဘယ်တော့မှ စိတ်သောက မပေးခဲ့ဘူး”

“ကောင်းက စိတ်သဘောထားလည်း သိပ်နူးညံ့ပါတယ်၊

ကိုယ့်မောင်အရင်းသာ ဆိုရင်တော့ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှတန်ဖိုး သင့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

တစ်ဖက်၌ သာ ပြောစရာသကားတွေ အရန်သင့်ရှိနေပြီး မိုးမမ၌
ဘာမှမရှိ။ သူကတော့ ဒီကိုလာဖြစ်မည် ဆုံးဖြတ်ကတည်းက ကောင်း
အမေနှင့်တွေ့လျှင် ဘာစကားတွေပြောမည်ကို ကြိုတင်စဉ်းစားထားခွင့် ရခဲ့မည်။
မိုးမမ၌ တော့ ဘာမှ အဆင့်သင့်မရှိ။

မိုးမမသည် စားပွဲဆီ ပြန်လျှောက်လာနေသောကောင်းနှင့်
ကလေးငယ်ကိုမြင်လျှင် ထိုင်ရာမှ ထ,ရပ်လိုက်သည်။ သားရဲ့မျက်နှာကို
ရင်မဆိုင်ချင်။ ရင်မဆိုင်ရဲသေးပေ။ ကားတစ်စီးဝင်လာရာသို့ ကြည့်ပြီး ...

“ဧည့်သည်တစ်ယောက်လာလို့ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် နှုတ်ပြာ၊
နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

ပခုံး၌ မခွဲတရို့ တင်လာသော ပဝါပျော့ကို ဖြုတ်၍ စုကိုင်လိုက်ကာ
အချိန်သင့် ဝင်လာသော ဦးနေရောင်ရဲ့ ကားဆီသို့ မျက်နှာပျက်ပျက်
အမြင်အာရုံပြာပြာနှင့် ကမူးရှူးထိုး လျှောက်လာမိသည်။ ကားထဲမှ
ဆင်းလျှောက်လာသော ဦးနေရောင်နှင့် လမ်းခုလတ်တ၌ ဆုံပါသည်။

သူ့အရိပ်အကဲကို သိလှသော ဦးနေရောင်သည် ချက်ချင်း မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မ, ...”

“ကို ... ကိုနေရောင် ... နေမကောင်းလိုက်တာ၊ အန်ချင်တယ်”

“ဟာ ... လာလေ၊ အိမ်ပေါ်တက်နားလေ ... လာ ... လာ”

“ဦးနေရောင်ကို အားပြု၍ အိမ်ပေါ် ဒယီးဒယိုင်တက်လာကာ အိမ်ပေါ်ရောက်လျှင် မိုးမမသည် နောက်ဖေးဘေစင်သို့ ပြေးပြီး တကယ်ပင် တဝှေ့ဝှေ့ ထိုးအန်မိလေသည်။”

*